

3. februar 1971, er der fastsat nærmere regler navnlig til forebyggelse af, at havet forurenes ved udtømmning fra skibe af olie og olieholdige blandinger. Ved siden af disse regler indeholder loven imidlertid også bemyndigelse for vedkommende minister, nu ministeren for forureningsbekæmpelse, til at forbyde udkastning fra *danske* skibe af ikke-letnedbrydelige eller skadelige materialer samt til at forbyde *enhver* udkastning af sådanne materialer i dansk territorialfarvand. Denne bemyndigelse er udnyttet ved bekendtgørelse nr. 19 af 18. januar 1972 om forbud mod udkastning fra skibe af visse materialer.

Lovgivningen om forurening af havet er i øvrigt nu blevet suppleret og udbygget gennem vedtagelsen i folketingsåret 1971-72 af en ændringslov til ovennævnte lov samt af lov nr. 290 af 7. juni 1972 om foranstaltninger mod forurening af havet med andet end olie. Der er ved sidstnævnte lov bl. a. gennemført et forbud mod udkastning eller udtømmning af stoffer og materialer (den såkaldte dumpning) fra skibe, flyvemaskiner eller andre transportmidler inden for dansk søterritorium, og dumpning fra sådanne transportmidler af dansk nationalitet på det åbne hav. Endelig omfatter forbudet tillige udførsel fra Danmark af sådanne stoffer bestemt til dumpning. Efter loven er der mulighed for at dispensere fra forbudet.

I lov nr. 119 af 3. maj 1961 om *gifte og sundhedsfarlige stoffer* er der fastsat bestemmelser om fremstilling, modtagelse, udlevering og opbevaring af sådanne gifte og sundhedsfarlige stoffer, som ikke er omfattet af bl. a. bekæmpelsesmiddelloven, jfr. nedenfor. Lovens hovedsigte er at beskytte mennesker og husdyr mod forgiftning og sundhedsfare og hjemler principielt ikke mulighed for at tage videregående miljøbeskyttelsesmæssige hensyn. Loven definerer i øvrigt gifte og sundhedsfarlige stoffer som sådanne stoffer, der er optaget på nogle til loven knyttede lister, som efter indstilling fra sundhedsstyrelsen kan ændres administrativt, nu af ministeren for forureningsbekæmpelse.

I lov nr. 118 af 3. maj 1961 er der fastsat nærmere regler vedrørende anvendelse, opbevaring og transport m. v. af *midler til bekæmpelse af plantesygdomme, ukrudt og visse skadedyr samt om midler til regulering af plantevækst*. I lighed med loven om gifte og sundhedsfarlige stoffer sigter også denne lov især mod at beskytte mennesker og husdyr mod forgiftning og sundhedsfare, medens der ikke i loven er hjemmel til at tage videregående miljømæssige hensyn. I lovens § 1 defineres bekæmpelsesmidler som stoffer eller blandinger heraf, der er eller angives at være virksomme til bekæmpelse af bl. a.

plantesygdomme, ukrudt samt en række skadedyr.

En af lovens centrale bestemmelser indeholdes i § 13, hvorefter intet bekæmpelsesmiddel må sælges eller anvendes erhvervmæssigt, forinden landbrugsministeriets (nu ministeriet for forureningsbekæmpelses) giftnævn — efter at der er tilvejebragt den efter nævnets skøn fornødne klarhed over midlets sammensætning og giftighed for mennesker og husdyr — for det pågældende middel har fastsat de nødvendige forskrifter herfor.

Administrationen af loven, der i øvrigt er nærmere reguleret ved en af landbrugsministeren udstedt bekendtgørelse af 25. september 1961, påhviler foruden giftnævnet tillige kemikaliekontrollen.

I modsætning til giftloven og bekæmpelsesmiddelloven, hvis hovedsigte som anført er at opnå en forsvarlig beskyttelse af menneskers og dyrs sundhed, er det karakteristisk for naturfredningsloven (lovbekendtgørelse nr. 445 af 1. oktober 1972), at den, jfr. formålsbestemmelsen i § 1, har som hovedsigte også at tilgodese miljømæssige beskyttelses-hensyn i meget vid forstand.

Selv om naturfredningslovens hovedformål ikke primært omfatter spørgsmål vedrørende forureningsbekæmpelse, vil loven dog i praksis bl. a. på baggrund af den vægt, der gennem den ved loven tilvejebragte ordning er lagt på planmæssige hensyn, kunne få en ikke ubetydelig indflydelse på løsningen af problemer med relation til forureningsbekæmpelsen.

Den drejning i forureningsbekæmpende retning, der blev givet naturfredningsloven ved ændringen i 1969 blev yderligere forstærket ved ændringen af loven i foråret 1972, idet der i lovens formålsbestemmelse i § 1, stk. 2, nu er indsat et nyt nr. 4 med følgende ordlyd: „at bidrage til, at det menneskelige miljø ikke forringes gennem forurening.“ I bemærkningerne hertil siges det, at „ændringsforslaget imødekommer et ønske om en yderligere præcisering af det ved naturfredningslovens tilblivelse i 1969 i folketingsudvalgets betænkning anførte om, at naturfredningsmyndighederne ved udøvelse af deres beføjelser efter loven skal tilstræbe, at der i videst muligt omfang undgås en forurening af naturen.“

De vigtigste bestemmelser vedrørende fysisk planlægning findes i øvrigt i byplanloven (lovbekendtgørelse nr. 63 af 20. februar 1970), byggeloven (lovbekendtgørelse nr. 361 af 17. juli 1972) og lov om by- og landzoner (lovbekendtgørelse nr. 340 af 13. juli 1972).

Efter *byplanlovens* § 1, stk. 2, skal der for enhver samlet bebyggelse, der overvejende udgøres af byg-